

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Α Λ Μ Υ Ρ Ο Υ ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΕΣΙΣ — ΕΚΤΑΣΙΣ — ΦΥΣΙΣ

Ἡ ἐπαρχία Ἄλμυροῦ περιλαμβάνει τὸ νοτιοδυτικὸν τμήμα τοῦ νομοῦ Μαγνησίας, ὀριζόμενον πρὸς Β ὑπὸ τῶν ἐπαρχιῶν Βόλου καὶ Φαρσάλων, πρὸς Ν ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν παραφυάδων τῆς Ὀθρυος, πρὸς Δ ὑπὸ τῶν ἐπαρχιῶν Δομοκοῦ καὶ Φθιώτιδος καὶ πρὸς Α ὑπὸ τοῦ Παγασιτικοῦ κόλπου. Εἶναι μία τῶν τριῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Νομοῦ Μαγνησίας· αἱ δύο ἄλλαι εἶναι ἡ τοῦ Βόλου καὶ ἡ τῆς Σκοπέλου.

Ἡ ἐπαρχία Ἄλμυροῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἔκτασις ἀνέρχεται περίπου εἰς 1000 τετραγ. χιλίωμ., εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄρεινὴ καὶ μόνον μία λωρὶς πλατεία (σχήματ. τραπεζίου) προσκειμένη τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ ἀποτελεῖ εὐφορωτάτην πεδιάδα, τὸ γνωστὸν Κρόκιον πεδῖον (τὸ Κροκωτὸν πεδῖον τῶν Ἀρχαίων). Ἡ πεδιάς αὕτη, ἥτις ἀποτελεῖ τὰ δύο ὄγδοα τῆς συνολικῆς ἐκτάσεως τῆς ἐπαρχίας, διασχίζεται ὑπὸ διαφόρων χειμάρρων, ἐκ τῶν ὁποίων σημαντικώτεροι εἶναι ὁ Ξηριάς (ὁ Κουάριος ἢ Ἀκβάριος ἢ Κουαντέριος· λατιν. ρίζα aqua ὕδωρ τῶν ἀρχαίων), ὅστις κατὰ τὰς πλημμύρας του προξενεῖ ζημίας, τὸ Χολόρρεμα, τὸ Πλατανόρρεμα καὶ ὁ Σουρπιώτικος. Δέον ν' ἀναφερθῆ ὅτι ἡ ἄλλοτε βαλτώδης περιοχὴ ἐκ 15.000 στρεμμάτων ἀποξηρανθεῖσα ἤδη ἐδόθη πρὸς καλλιέργειαν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς κοινότητος Πλατάνου.

Τὸ κλίμα τῆς εἶναι μᾶλλον εὐκραεὲς καὶ υγιεινόν, ἡ δὲ διαμονὴ εἰς τινὰς τοποθεσίας εὐχάριστος κατὰ τὸ θέρος. Εἶναι περιφέρεια γεωργικὴ καὶ κτηνοτροφικὴ οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐργατικοὶ καὶ φιλοπρόδοοι.

*

Οὐδὲν εἶναι ἐξηκριβωμένον περὶ τοῦ συνοικισμοῦ τοῦ ἱστορικοῦ Ἄλμυροῦ. Αἱ ὑπάρχουσαι πηγαὶ δὲν εἶναι ἐπαρ-

ΑΛΜΥΡΟΣ: Ἔργον ΓΟΥΝΑΡΟ (Γεωργ. Γουναροπούλου)

κεῖς πρὸς ἀπαρτισμὸν τελείας καὶ ἀκριβοῦς ἱστορικῆς γνώσεως, παρὰ τὰς τολμηρὰς ἐνίων ἐπιστημόνων γνώμας περὶ τὴν ἀνίχνευσιν τοῦ συνοικισμοῦ τοῦ ἀρχαίου Ἄλμυροῦ.

Αἱ πηγαὶ αὗται ἐφ' ὧν ἐρείδονται οἱ εἰδήμονες εἶναι αἱ ἐξῆς:

Α. Ἡ γνωστὴ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή (Ἄλμυρά), ὅπου ἀναφέρεται ἓνα ὄνομα Ἄλμυρός. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη τοποθετεῖται ἐντὸς τοῦ 500-400 π.Χ.

Β. Οἱ ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι Θεσσαλίας ἐπὶ Λέοντος τοῦ σοφοῦ ἀναφέρουν καὶ τὴν ἐπισκοπὴν Ἄλμυροῦ. Ὅρίζουν δὲ ὡς θέσιν του τὸ Τσιγγέλιον.

Γ. Τὸ γνωστὸν Χρυσόβουλλον, τὸ ἐκδοθὲν τῷ 1199, ἀναφέρει ὅτι οἱ Ἐνετοὶ ἤρχοντο εἰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς μὲ τὸς δύο Ἄλμυρούς· ὁ εἰς ἐκ τῶν Ἄλμυρῶν τούτων φαίνεται ὅτι ἔκειτο πλησίον τῆς ἀρχαίας Ἄλου (Ἀχαϊκὸς Ἄλος τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος τῆς Θεσσαλίας).

Δ. Τὰ τεκμήρια τοῦ περικλεοῦς Γιαννοπούλου, ὅστις παρεδέχτο τὸν ἕτερον Ἄλμυρόν, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρχαίας

Ἄλμυρός: Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῶν Κροκίων

πόλεως Πυράσου (μεσαιωνικά ἐρείπια, ἀκρόπολις τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἄλμυροῦ).

Ε. Οἱ στίχοι 695 - 702 Β Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου, ἔχοντες ὡς ἐξῆς:

Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
Δήμητρος τέμενος, Ἰωνά τε μητέρα μήλων,
ἀγχιάλόν τ' Ἄντρώνα ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποῖνιν,
τῶν αὖ Πρωτεσίλαος ἀρήτιος ἡγεμόνευεν
ζωὸς ἑὸν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κἀτα γαῖα μέλαινα.
τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο
καὶ ὁ δόμος ἡμιτελής· δ' ἄρ δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ
νῆος ἀποθρώσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.

Ἐκ τῶν πηγῶν τούτων καὶ τῆς διασταυρώσεως αὐτῶν οὐδὲν βέβαιον καὶ ἐξηκριβωμένον προκύπτει περὶ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Ἄλμυροῦ, εἰμὴ μόνον ὅτι τὸ ὄνομα Ἄλμυρος (ἄλς, ἄλας) ἦτο κοινὸν εἰς πολλοὺς συνοικισμοὺς προσκειμένους τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ. Οἱ συνοικισμοὶ οὗτοι, οἱ Ἄλμυροί, διειτηροῦντο καὶ ἔχοντο ἐπὶ σειρὰν αἰῶνων, ὥστε οὐδεμίαν σχέσιν νὰ ἔχουν μὲ τὸν προκείμενον Ἄλμυρον, ὅστις φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἀλλὰ καὶ οὗτος πολλάκις ἐξέλιπεν ἔνεκα τῆς λεηλασίας τῶν Τούρκων καὶ τῶν ἄλλων πειρατῶν.

Κατὰ τὸν 19 αἰῶνα ὁ νέος Ἄλμυρος ἐτέλει ὑπὸ τὸν Ἄλη-Πασᾶν τῶν Ἰωαννίνων, περιεῖχεν δὲ τριακοσίας περίπου οἰκογενεῖας, τουρκικὰς καὶ ἑλληνικὰς.

Τῷ 1881 ἔτει ἀνέτειλε καὶ διὰ τὴν Θεσσαλίαν ὁ φωτεινὸς ἥλιος τῆς ἐλευθερίας. Ἡ Θεσσαλία προσηρτήθη τὸ ἔτος 1881 εἰς τὴν ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδα καὶ ὁ Ἄλμυρος ἤδη προώδευε συνεχῶς. Τῇ δὲ 29^ῃ Σεπτεμβρίου 1935 ἤρχισαν αἱ ἑορταστικαὶ ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς πεντηκονταετίας ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, ἐπηκολούθησαν δὲ καὶ ἑκτακτος καλλιτεχνικῆ καὶ εἰκονογραφημένη ἐκδοσις τῶν «Θεσσαλικῶν Χρονικῶν».

Εἰς τὴν ἑκτακτον ἐκδοσιν τῶν «Θεσσαλικῶν Χρονικῶν» τοῦ ἔτους 1935 τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πεντηκονταετηρίδος 1881-1931 ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐνώσεώς της μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, ὀρθῶς ἀπεικονίζονται τ' ἀφορῶντα τὴν ἐπαρχίαν Ἄλμυροῦ τοῦ Νομοῦ Μαγνησίας.

Νέα πάντως ἐποχὴ, ἀνοδος τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν κατοίκων καὶ αὐξήσις τῆς σιτοκαλλιέργειας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς 4^{ης} Αὐγούστου 1936 ὅτε ἀνέλαβεν τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας ὁ ἀείμνηστος Ἰωάννης Μεταξᾶς, διὰ τῶν ὑπὸ τούτου ληφθέντων προστατευτικῶν μέτρων ὑπὲρ τῆς σιτοκαλλιέργειας καὶ τῆς γεωργίας ἐν γένει.

Δεδομένου ὅτι τὰ 80% καὶ πλέον τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας ἀσχολοῦνται μὲ τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν, τ' ἀνωτέρω προστατευτικὰ μέτρα συνετέλεσαν εἰς τὴν σοβαρὰν αὐξήσιν τοῦ εἰσοδήματος τῶν κατοίκων καὶ συνεπείᾳ τούτου εἰς τὴν ἀνοδὸν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου των.

Τὴν εἰρηνικὴν περίοδον τὴν διεδέχθη ὁ Β' παγκόσμιος πόλεμος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ξενικὴ κατοχὴ.

Τὸ πέρασμα τῶν Γερμανῶν καὶ Ἰταλῶν ἐκ τῆς περιφέρειας μας, ἀφῆκε ἀθλίαις ἀναμνήσεις. Τὴν πόλιν τοῦ Ἄλμυροῦ καὶ τὴν περιφέρειάν του κατέλαβον ἀρχικῶς οἱ Γερμανοί, οἵτινες εἰσῆλθον εἰς Ἄλμυρον τὴν 24^{ην} Μαΐου 1941 καὶ οἵτινες παρέδωσαν ταύτην εἰς τοὺς Ἰταλοὺς.

Αἱ ζημίαι καὶ αἱ ὕλικαι ἐκ τῶν διαρπαγῶν καὶ τῶν πυρπολήσεων — δεδομένου ὅτι τὴν 15-8-1943 ἐπυρπόλησαν ὁλόκληρον τὸν κεντρικὸν σημεῖον τῆς πόλεως, ἐνθα εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ πάσης φύσεως καταστήματα καὶ κατοικίαι — ἦταν τεράστια. Τὸ τρομερότερον ὅμως δὲν ἦσαν αἱ ὕλικαι ζημίαι, ἀλλ' αἱ ἀνθρώπινα ἀπώλειαι, ὀφειλόμεναι κυρίως εἰς τὰς ὁμαδικὰς καὶ μεμονωμένας ἐκτελέσεις, ἀμάχων, οἵτινες κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμοὺς ὑπερέβησαν τοὺς 100, δεδομένου ὅτι μίαν μόνον ἡμέραν, 15-8-1943, ἐξετέλεσαν ὁμαδικῶς εἰς τὸ Νεκροτα-

φεῖον τῆς πόλεως 36 πολίτας, τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν συνέλαβον 250 ὡς ὁμήρους, τοὺς ὁποίους μετέφεραν εἰς Λάρισαν ὅπου τοὺς ἐχρησιμοποίησαν ὡς σκλάβους εἰς σκαπτικὰς καὶ ἄλλας βαρεῖας ἐργασίας μέχρι τῆς ἀπολύσεώς των περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου 1943, ἐπιτευχθείσης ταύτης κατόπιν συντόνων ἐνεργειῶν ὅλων τῶν τότε κρατούντων καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δημητριάδος Ἰωακείμ, ὅστις δις ἐπεσκέφθη τὸ στρατόπεδον.

Ὡς νὰ μὴ ἤρκουν τὰ τετραετῆ βασάνια τῆς κατοχῆς ἐπηκολούθησεν ὁ ἐσωτερικὸς διχασμὸς, προσθέσας καὶ οὐτὸς νέας ὕλικας ζημίας καὶ ἀνθρώπινα θύματα.

Τὸν Μάρτιον 1945 ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν πόλιν μας αἱ νόμιμοι Ἄρχαι καὶ ἤρχισε σκληρὸς καὶ ἀτέρμων ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν, δεδομένου ὅτι οἱ κάτοικοι ἦσαν τόσον ὕλικῶς ὅσον καὶ σωματικῶς τελείως ἐξηνητλημένοι.

Τέλος ἐπηκολούθησεν ὁ συμμοριτοπόλεμος διαρκέσας μέχρι τοῦ 1950, τοῦ ὁποίου τὰ θύματα ὑπῆρξαν ἀμύπητα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἐθνικῆς καὶ Πολιτικῆς ὁμαλότητος οἱ κάτοικοι ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὰς ἐργασίας των καὶ γενικῶς εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς οἰκονομίας των, κατορθώσαντες νὰ ἐξυψώσωσι τὸ βιοτικὸν καὶ ἐκπολιτιστικὸν ἐπίπεδον, πάντοτε τῇ βοήθειᾳ τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων.

Ὁ Δῆμος τοῦ Ἄλμυροῦ ἀριθμεῖ σήμερον συμφώνως μὲ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀπογραφῆς τοῦ ἔτους 1961 κατοίκους 7.706, ἡ δὲ ἐπαρχία 24.624.

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἐπαρχίας ἀπὸ τῆς ἀπογραφῆς τοῦ ἔτους 1928 καὶ ἐντεῦθεν, ἔχει ὡς ἐξῆς κατὰ τὰς ἐπισήμους ἀπογραφάς.

Ἔτος	1940	Κάτοικοι	22.272
»	1951	»	21.054
»	1961	»	24.624

Ἡ μείωσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1951, ὀφείλεται εἰς τὰς ἀπώλειαις τοῦ πολέμου, τῆς κατοχῆς καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ διχασμοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου καὶ εἰς τὰς μετοικήσεις εἰς Βόλον καὶ Ἀθήνας κατὰ τὸ πλεῖστον, πολλῶν οἰκογενειῶν κατὰ τὴν ἀνώμαλον ἐποχὴν, ἐνθα καὶ τελικῶς παρέμειναν μονίμως.

Τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἄλμυροῦ ἀποτελοῦσιν εἰς Δῆμος καὶ 19 Κοινότητες, συνολικοῦ πληθυσμοῦ 24.624 κατοίκων συμφώνως τῇ ἀπογραφῇ τοῦ ἔτους 1961 κατανομημένων ὡς κάτωθι:

Δῆμος	Ἄλμυροῦ	κάτοικοι	7.706
Κοινότης	Ἁγίου Ἰωάννου	»	428
»	Ἁγίου Ἰωάννου	»	142
»	Ἁγίων Θεοδώρων	»	553
»	Ἁϊδινίου	»	391
»	Ἀμαλιαπόλεως	»	608
»	Ἀνάβρας	»	1.307
»	Ἀνθοτόπου	»	467
»	Ἀχιλλείου	»	758
»	Βρυναίνης	»	812
»	Δρυμῶνος	»	435
»	Εὐξεινουπόλεως	»	2.307
»	Κοκκωτῶν	»	556
»	Κροκίου	»	770
»	Κωφῶν	»	397
»	Μικροθηβῶν	»	557
»	Πλατάνου	»	1.379
»	Πτελεοῦ	»	2.189
»	Σούρπης	»	2.478
»	Φυλάκης	»	384

Σύνολον πληθυσμοῦ ἐπαρχίας 24.624

Τὰ Καπνά

ΓΕΩΡΓΙΑ — ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΙ

Τὸ ἔδαφος τῆς ἐπαρχίας Ἀλμυροῦ διακρίνεται σήμερον εἰς πεδινὸν καὶ ὄρεινόν, δεδομένου ὅτι ἡ ὑπάρχουσα πρὸ τοῦ ἔτους 1935 βαλτώδης ἔκτασις εἰς 15.000 ὡς ἔγγιστα στρεμμάτων, ἀποξηρανθεῖσα ἐδόθη εἰς καλλιέργειαν. Ἐπίσης ἐδόθησαν πρὸς καλλιέργειαν ἕτερα 30.000 καὶ πλέον στρέμματα προελθόντα ἐκ γενομένων ἐκχερσώσεων βοσκοτόπων. Ἡ καλλιέργεια ἐν τῷ μεταξὺ ἐβελτιώθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1949 διὰ τῆς χρήσεως διαφόρων γεωργικῶν μηχανημάτων καὶ συνεχῶς ἔκτοτε καθημερινῶς βελτιοῦται, ὀφειλομένη εἰς τὴν μηχανοκαλλιέργειαν συντελέσασα οὕτω εἰς τὴν σημαντικὴν αὐξησιν τῆς παραγωγῆς.

Πρὸς μὲν ὁμοίωσιν σχετικῆς ἀντιλήψεως, παραθέτομεν πίνακα ἐμφαίνοντα τὰς καλλιεργηθείσας ἐκτάσεις διὰ τῶν κυριωτέρων προϊόντων κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν, ἤτοι δημητριακῶν, βάμβακος καὶ καπνοῦ, ὡς καὶ πίνακα τῶν παραχθέντων κατὰ τὸ γεωργικὸν ἔτος 1961-1962 γεωργικῶν ἐν γένει προϊόντων κατ' εἶδος.

α) Καλλιεργηθεῖσαι ἐκτάσεις εἰς στρέμματα:

Ἔτος	Δημητριακὰ στρεμ.	Βάμβαξ στρεμ.	Καπνὸς στρεμ.
1958-1959	200.000	5.500	2.250
1959-1960	195.000	8.000	2.224
1960-1961	185.000	11.000	1.931
1961-1962	185.000	15.000	1.991

β) Γεωργικὴ ἐν γένει παραγωγή ἔτους 1961-1962 κατ' εἶδος προϊόντων.

	κιλά		κιλά
Σῖτος	28.000.000	Ἵοσπρια	700.000
Κριθὴ	2.800.000	Γεώμηλα	500.000
Βρώμη	2.700.000	Βάμβαξ	2.000.000
Καπνὸς	118.361	Μῆλα	400.000
Ἀχλάδια	800.000	Ἀμύγδ. κάρ.	250.000
Ἐλαιον	820.000	Ἐλαῖαι	2.400.000
Σταφυλαί	1.000.000	Σανὸς	4.000.000
Οἶνος	4.000.000	Ροδάκινα	50.000
Βερύκοκα	30.000	Κυδώνια	400.000
Κορόμηλα	10.000	Βύσινα	20.000
Ξυλεία M ³	96	Καυσόξ. τόνν.	41.000

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ

Ἡ κτηνοτροφία κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐσημείωσε σχετικὴν αὐξησιν παρὰ τὴν γενομένην μείωσιν τῶν βοσκοτόπων κατὰ 30.000 στρέμματα ἐκ γενομένων ἐκχερσώσεων καὶ τῆς συνεχῆς σπορᾶς κῶν καλλιεργησίμων ἐκτάσεων καὶ τοῦτο διότι οἱ κτηνοτρόφοι καὶ γενικῶς οἱ γεωργοὶ ἐνισχύθησαν παρὰ τῆς Α.Τ.Ε., πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς δημιουργίας ἐνσταυλισμένης κτηνοτροφίας, ἣτις δύναται

τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀποδίδει περισσότερον τῆς νομαδικῆς κτηνοτροφίας.

Παραθέτομεν κατωτέρω πίνακα ἐμφαίνοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν ζώων καὶ τὴν παραγωγὴν τούτων κατὰ τὸ ἔτος 1962:

α) Ἀριθμὸς ζώων	κεφάλαια	Β' παραγωγή	κεφάλαια
Πρόβατα	80.000	Ἄμνοι	55.000
Αἴγες	70.000	Ἐρίφια	50.000
Βοοειδῆ	7.000	Μοσχοί	4.000
Χοῖροι	7.000	Χοιρίδια	6.000
Κατοικιδ. πτηνά	250.000	Πουλερικ. κλπ.	500.000
Κουνέλια	5.000	Αὐγά	8.000.000
Κυψέλαι	5.000	Τυρός	1.800.000
Ἴπποι	2.500	Βούτυρον	10.000
Ἡμίονοι	1.000	Μαλλιά	100.000
ὄνοι	3.000	Μέλι	5.000
		Κηρός	300

ΓΕΩΡΓΟΙ - ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΙ - ΕΜΠΟΡΟΙ

Δάσαντες ἐν τοῖς προηγουμένοις περιγραφῆν τῆς φυσικῆς καταστάσεως τῆς ἐπαρχίας μας, ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν δρῶντων αὐτῆς οἰκονομικῶν παραγόντων καὶ κατὰ πρῶτον τῶν γεωργῶν.

Ἡ τάξις αὕτη ἀποτελοῦσα τὰ 80% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἐπαρχίας εἶναι λίαν ἐργατικὴ καὶ συνετὴ. Λόγῳ ὅμως τῆς μεγάλης ἐπιβαρύνσεως τῆς παραγωγῆς ἐκ τῆς λιπάνσεως τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς μικρᾶς σχετικῆς τιμῆς εἰς ἣν διέτιθενται τὰ παραγόμενα προϊόντα των, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων—τῶν μεγαλοκτηματιῶν—μετὰ δυσκολίας καλύπτουν τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας των. Πάντως εἶναι γεγονός ὅτι αἱ βιοτικαὶ συνθήκαι ὄλων γενικῶς ἔχουν βελτιωθῆ ἔναντι τῶν πρὸ τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἀμέσων μεταπολεμικῶν ἐτῶν τοιούτων.

Ἡ τάξις τῶν κτηνοτρόφων συναντᾷ σοβαρὰς δυσκολίας λόγῳ τῆς μειώσεως τῶν βοσκοτόπων, προελθούσης ἐκ τῶν ἐκχερσώσεων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς ἐντατικῆς καὶ συνεχοῦς καλλιεργείας τῶν καλλιεργησίμων ἀγρῶν ἀφ' ἑτέρου. Παρὰ ταῦτα καὶ ἡ τάξις αὕτη σκληρῶς ἐργαζομένη ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς βιοτικὰς τῆς ἀνάγκας.

Οἱ ἔμποροι, οἱ ἐπαγγελματίαι καὶ οἱ βιοτέχνηαι μὲ τὴν συνετὴν διαχείρισιν καὶ ἀποφυγὴν ἀσκόπων ἐπιβαρύνσεων τῶν ἐργασιῶν των κατορθώνουν ν' ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς βιοτικὰς των ἀνάγκας καὶ νὰ βελτιώνουν ἀργὰ μὲν ἀλλὰ σταθερὰ τὰς ἐπιχειρήσεις των.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἡ συγκοινωνία τῆς ἐπαρχίας ἐκτελεῖται δι' αὐτοκινήτων ἐπὶ ἀμαξιτῆς ἀσφαλτοστρώτου ὁδοῦ μέχρι Βόλου καὶ μέχρι Λαμίας. Ἐκ τῆς ἐν λόγω ὁδοῦ, τμήμα ἐκ 38 χιλιομέτρων μεταξὺ τῶν χωρίων Σούρπης-Πελασγίας εἶναι ἄνευ ἀσφάλτου. Ἡδὴ ἐκτελοῦνται ἐργασίαι διὰ τὴν διάνοξιν τῆς νέας Ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Λαμίας-Ἀλμυροῦ-Λαρίσης-Συνόρων, ἣτις θὰ ἐξυπηρετῆ πλήρως τὴν ἐπαρχίαν.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ — ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Λόγῳ τῆς φυσικῆς καταστάσεως τῆς περιφερείας μας αἱ βάσεις τῆς οἰκονομίας αὐτῆς εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ γεωργία καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ κτηνοτροφία. Τὸ ἔμποριον ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς καὶ ἰδίαι ἐκ τῆς καλλιεργείας σιτηρῶν, καπνοῦ, βάμβακος καὶ ἐλαιῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς κτηνοτροφίας. Ὄταν ἔχωμεν καλὴν γεωργικὴν παραγωγὴν καὶ ἡ κτηνοτροφία εὐδοκιμεῖ, τότε ἡ ἐπαρχία λαμβάνει ὄψιν ἐμπορικὴν. Τὸ εἰσαγωγικὸν ἔμποριον περιορίζεται εἰς τὴν κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐντο-

ΛΕΩΝ. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οικονομολόγος εκ Σούρπης, γεννηθείς τὸ 1901. Διετέλεσε Διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Ὑπῆρξε Πρόεδρος διαφόρων ὀργανισμῶν, συλλόγων καὶ ἰδρυμάτων ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀφῆσας ἀνεξίτηλον σφραγίδα τῆς ἐκεῖθεν διελεύσεώς του. Ἔχει γράψει οἰκονομολογικὰ συγγράμματα, τινὰ τῶν ὁποίων ἐβραβεύθησαν. Ἐτιμήθη διὰ διαφόρων παρασῆμων.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κατάγεται ἀπὸ τὸ χωρίον Παχτούρι τῆς ἐπαρχίας τῶν Τρικάλων. Τμηματάρχης τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ὑπηρετῶν εὐδοκίμως. Ὡς μέλος τοῦ τμήματος διαδόσεως τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἐταιρείας τῶν Θεσσαλῶν συνέτεινε τὰ μέγιστα διὰ τὴν ἐγγραφὴν μελῶν εἰς τὴν Ἱστορικὴν καὶ Λαογρ. Ἐταιρείαν τῶν Θεσσαλῶν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΑΜΟΣ

Ἐξ Ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Πηλίου κτηματίας. Διετέλεσεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου διὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τοῦ Ναοῦ. Ἐπὶ προεδρίας του ἤρχισεν ἡ συγκέντρωσις τῶν χρημάτων καὶ ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ ἐκ τῶν σεισμῶν καταστραφέντος Ἱ. Ναοῦ. Ἀπεβίωσε τὸ 1965.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΡΙΓΩΝΗΣ

Ἐκ Μεγάλου Κεφαλοβρύσου τῆς ἐπαρχίας Τρικάλων. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τοῦ Γυμνασίου Τρικάλων, ἐνεγράφη εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἐμπορικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Κατοχῆς ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς Ἐθνικὰς Ὁμάδας Ἑλλήνων Ἀνταρτῶν. Νῦν ὑπηρετεῖ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, ἀναπτύσσων ἀξιόλογον κοινωνικὴν δρᾶσιν.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΤΕΤΑΣ

Ἐγεννήθη ἐν Καναλίῳ Καρδίτσης τῷ 1893. Μετὰ τὰς ἐγκυκλίους του σπουδὰς καὶ ἀφοῦ ἀφυπρέτησεν ἐκ τοῦ στρατεύματος ἐσταδιοδρόμησεν εἰς τοὺς ΣΕΚ ἀνεληθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Τμηματάρχου. Ἀσχολούμενος καὶ μετὰ τὴν λογοτεχνίαν, ἐξέδωκε δύο ποιητικὰ βιβλία, ἐδημοσίευσεν δὲ πλείστα ποιήματά του εἰς διαφόρους τοπικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ.

ΓΕΩΡΓ. ΣΚΟΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκ Πορτῆς Γόμφων, φαρμακοποιός. Ἔλαβε μέρος εἰς τοὺς πολέμους τοῦ 1912—13. Τὸ 1933 ἔτυχε διορισμοῦ παρὰ τῷ Λαϊκῷ Νοσοκομείῳ Ἀθηνῶν εἰς τὴν θέσιν τοῦ μονίμου φαρμακοποιοῦ, ἐνθα ἱδρυσεν Ἐκκλησίαν, Φιλόπτωχον Ταμεῖον, Ἑορτὰς, Ψυχαγωγίας, ὁμιλίας μετὰ Ἐθνικὸν καὶ Χριστιανικὸν παλμόν, καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀρρώστους καὶ πάσχοντας.

ΠΙΕΤΡΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἐγεννήθη τὸν Ἰανουάριον 1910 εἰς Ἀθαμανίαν (Μουτσιάρα) Τρικάλων. Ἐπεράτωσε τὰς Γυμνασιακὰς του σπουδὰς εἰς Πειραιᾶ, προσληφθεὶς εἰς τὴν Καπνοβιομηχανίαν Α.Β.Ε.Σ. Παπαστράτος καὶ διωρισθεὶς προϊστάμενος τμήματος. Διετέλεσε Διοικητικὸν μέλος, Γ. Γραμματεὺς καὶ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν ἀπανταχοῦ Ἀθαμάνων ἢ «Ἁγία Παρασκευή».

ΕΚ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚ

ΔΗΜ. ΜΠΑΡΜΠΑΤΣΑΛΟΣ

Κατάγεται ἐκ Καρδίτσης. Ὑπηρετεῖ ὡς τεχνικός τῶν Κρατικῶν τυπογραφειῶν. Διετέλεσε σύμβουλος τῆς Α.Δ.Ε.Δ.Υ. καὶ ἀνεμίχθη εὐδοκίμως εἰς τὸν συνδικαλισμὸν. Τυγχάνει μέλος τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἐταιρείας τῶν Θεσσαλῶν. Διὰ τὴν συγκρότησιν καὶ ἔκδοσιν τοῦ παρόντος Ἀναμνηστικοῦ Λευκώματος, προσέφερε προθύμως τὰς ὑπηρεσίας του.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΟΣ

Ἐκ Κεραμιδίου τῆς ἐπαρχίας Βόλου. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διετέλεσε Πρόεδρος τοῦ «Ἐξωραϊστικοῦ Συλλόγου Κεραμιδίου», εἰς τὴν δραστηριότητά του δὲ ὀφείλεται ἡ ἱδρυσις Βιβλιοθήκης, ποὺ ἐπιλοτίσθη μετὰ πάμπολλα βιβλία χρησιμώτατα δι' ὅλους τοὺς κατοίκους. Ἦσυχολήθη καὶ μετὰ διάφορα ἄλλα ἔργα κοινωφελῆ εἰς τὴν Κοινότητα καὶ τὸν Ναὸν τοῦ Χωρίου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

Έκ Μετσόβου τής Ήπειρου. Έσπούδασε φαρμακοποιός εις τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ἀσκέι δὲ τὸ ἐπάγγελμά του εὐδοκίμως ἐν Φαρσάλοις. Ἦσυχολήθη εὐδοκίματά με τὰ γράμματα καὶ τὴν λαογραφίαν, συγγράψας πᾶμπολλα ἄρθρα δημοσιευθέντα εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ μελετήματα, ἐξ ὧν ἡ μελέτη του περὶ Σαρακατσαυίων ἐπληνέθη ὑπὸ τῆς κριτικῆς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΙΑΖΙΑΝΑΣ

Έκ Σοφάδων Θεσσαλίας, Λογιστῆς — Ἰδιωτικὸς Ὑπάλληλος. Ἔργάζεται ὡς Λογιστῆς εἰς Ἀθήνας, ἐκτιμώμενος, διὰ τὸ ἦθος καὶ τὰς ἱκανότητας αὐτοῦ. Παραλληλως ἐνδιαφέρεται καὶ καλλιιεργεῖ τὰς σχέσεις μετὰ τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, ὧν εἰς ἐκ τῶν πρωτεργατῶν καὶ ἰδρυτῶν τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Σοφαιδιτῶν «Οἱ Κιεριεῖς».

ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΑΛΛΑΝΗΣ

Γεννηθεὶς εἰς Μεγ. Καλύβια - Τρικάλων. Ἐτελείωσε τὰς Γυμνασιακάς του Σπουδὰς εἰς Ἀμερικ. Γυμνάσιον καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ Κρατικὸν Πολυτεχνεῖον τῆς Βιργινίας Ἀμερικῆς (Υ.Ρ.Ι.) ὡς Μηχανολόγος—Ἠλεκτρολόγος. Προσελήφθη ὡς Ἠλεκτρομηχανικὸς εἰς τὴν Κρατικὴν Ὑπηρεσίαν Ν.Α. Σ.Α. ἀποστολῆς Πυραύλων καὶ Ἀστροναυτῶν τοῦ διαστήματος.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΠΑΠΑΛΕΞΙΟΥ

Ἐγεννήθη εἰς Κρουσηγὴν Καρδίτσης τὸ 1917. Ἀπεφοίτησεν τοῦ Γυμνασίου Τρικάλων. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Δασολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης. Ὑπηρετήσεν ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικὸς πυροβολικοῦ κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον 1940-41 ἐν Ἀλβανία. Ὑπηρετήσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1942 καὶ ἐντεῦθεν εὐδοκίμως ὡς δασάρχης Λαρίσης.

ΗΛΙΑΣ ΤΣΙΟΥΝΗΣ

Έκ Παχτουρίου Τρικάλων. Νεώτατος εἰσηλθεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ὑπηρετήσας εὐδοκίμως ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν. Έκ τῶν τακτικῶν ἐταίρων τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἐταιρείας τῶν Θεσσαλῶν προσέφερε πολλαπλὰς ὑπηρεσίας, ἐπικουρήσας ἐνεργῶς εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ πατριωτικῶν σκοπῶν τῆς εἰς ὅλους τῆς τοῦς τομεῖς.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΡΑΓΑΖΟΣ

Ἐξ Ἄλμυροῦ, γεννηθεὶς τὸ 1913. Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἐπεδόθη εἰς τὸν ἀθλητισμὸν καὶ δὴ ὡς δρομεὺς δρόμων ἀντοχής. Τὸ 1937 προσελήφθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν. Τὸ 1936 μετέσχε τῶν Βαλκανικῶν ἀγῶνων ὡς μαραθωνοδρόμος ἀποσπᾶσας τὴν τρίτην νίκην. Ἐκτοτε διέπρεψε πρωτεύων ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ Βελιγραδίῳ, ἀναδειχθεὶς ὡς εἰς τῶν καλύτερων ἀθλητῶν.

ΤΑΞ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Έκ Λαρίσης. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Σχολὴν ΤΠΤ, διορισθεὶς τὸ 1947 εἰς Ἀθήνας. Ἐκλέγεται ἀπὸ τοῦ 1955 Γεν. Γραμματεὺς, καὶ διευθύνων Σύμβουλος τοῦ Συνεταιρισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ ΟΤΕ, ἐπιμελεῖται δὲ καὶ τὴν περιοδικὴν ἐκδόσιν τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὄργανου τοῦ ὡς ἄνω συνεταιρισμοῦ. Φίλαθλος καὶ φιλόμουσος εἰργάστη ἀόκνως διὰ τὸ ἀθλητισμὸν.

ΑΘΑΝ. ΚΟΥΚΟΥΒΙΝΗΣ

Έκ Μηλεῶν, μετέσχε τῆς Μικρασιατικῆς ἐκστρατείας 1921—1922. Διωρίσθη τῷ 1926 εἰς τὴν Ταχ. Ὑπηρεσίαν καὶ ὑπηρετήσεν εἰς Μηλέας Βόλου καὶ Κεντρ. Ταχυδρομεῖον Ἀθηνῶν. Παρητήθη τῆς ὑπηρεσίας τὸ 1961 μετὰ τὸν βαθμὸν τμηματάρχου, ὃν φέρει ἐκτοτε ἐπὶ τιμῇ. Διατελεῖ ἀπὸ τοῦ 1954 ταμίας τῆς ὀργανώσεως Παλαιῶν πολεμιστῶν «Βασίλειος Κωνσταντίνος».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Νομαρχιακὸς Σύμβουλος Καρδίτσης. Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1916 εἰς Σοφάδες. Τὸ 1938 ἀνέλαβε Ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Δήμον Σοφάδων, ἐνθα ὑπηρετεῖ καὶ σήμερον ὡς Προϊστάμενος τῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ. Τὸ 1962 ἐξελέγη πρῶτος Νομαρχιακὸς Σύμβουλος Καρδίτσης καὶ τὸ 1963 ἐγένετο μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Ἀφρικανολογικῶν Μελετῶν τῶν Ἀθηνῶν.

πίου πληθυσμού καθ' ὅσον διαμετακομιστικὸν τοιοῦτον δὲν ἐνεργεῖται.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν βιομηχανίαν, ἠδὲξήθη καὶ αὕτη ἀποτελουμένη ἦδη ἐκ 4 κυλινδρομύλων, ἐξ ὧν ὁ εἰς τελευταίου τύπου, κατασκευασθεὶς τὸ ἔτος 1961 παρὰ τῆς Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν Ἑπαρχίας Ἄλμυροῦ. Τρία Λαυαριστήρια, ἓνα παγοποιεῖον, τρία σύγχρονα τυροκομεῖα, ἓνα κονσερβοποιεῖον ἐλαιῶν ἐν Πτελεῶ τῆς Ἑνώσεως γεωργικῶν Συν(μ)ῶν καὶ ἕξ μικρὰ ἐργοστάσια ἐκθλίψεως ἐλαιῶν.

Ἀπαραίτητος εἶναι ἡ κατασκευὴ ἐνὸς συγχρονισμένου ψυγείου πρὸς συντήρησιν τῶν γαλακτοκομικῶν προϊόντων καὶ ἐνὸς ἐκκοκκιστηρίου βάμβακος.

Ἐν Ἄλμυρῷ λειτουργοῦν τρία ὑποκαταστήματα Τραπεζῶν α) τῆς Ἑθνικῆς, β) τῆς Ἀγροτικῆς καὶ γ) τῆς Ἐμπορικῆς.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ἐπαρχία Ἄλμυροῦ ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλας ἐπαρχίας, μικρὰν παρουσιάζει πολιτικὴν κίνησιν καὶ τοῦτο ἐπειδὴ αἱ ἐκλογαὶ βουλευτῶν κυρίως ἐνεργοῦνται συνήθως μὲ εὐρεῖαν περιφέρειαν καὶ ὡς ἐκ τούτου σπανίως ἀντιπροσωπεύεται ἡ ἐπαρχία εἰς τὴν Βουλὴν δι' ἐντοπίου βουλευτοῦ.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν διατελούντων Βουλευτῶν καταγομένων ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἄλμυροῦ ὡς καὶ τῶν διατελεσάντων Προέδρων τῆς Τέως Κοινότητος καὶ Δημάρχων τοῦ ἤδη Δήμου Ἄλμυροῦ.

α) Βουλευταὶ

Δημήτριος Κουσιμπὸς
Γρηγόριος Παπαστεργίου

β) Πρόεδροι Κοινότητος

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1934 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1941 Πρόεδρος τῆς Κοινότητος ἦτο ὁ ἀείμνηστος ἱατρὸς καὶ ἀνθρωπιστὴς Νικόλαος Σταμ. Μητᾶκος ὅστις εἰργάσθη ἀθορύβως εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν κατοίκων καὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων κοινωφελῶν ἔργων ἐν τῇ πόλει.

Παραιτηθέντος τοῦ ἀνωτέρω τὸν διεδέχθη ὁ ἐπίσης ἀείμνηστος Στέργιος Γ. Στεργίου, παραμεινας Πρόεδρος μέχρι τοῦ 1946 ὅτε καὶ ἀπεβίωσεν.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τούτου καὶ μέχρι τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1951 Πρόεδροι Δήμαρχοι καὶ Σύμβουλοι διορίζοντο ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων.

γ) Δήμαρχοι

Τὴν 4-1-1947 ἡ Κοινότης Ἄλμυροῦ ἀνεγνωρίσθη εἰς ὁμώνυμον Δήμον διὰ Β. Δ)τος δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 9)1947 ΦΕΚ Τεύχος Α'.

Ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων Δημοτικῶν Συμβούλων κατὰ τὰς Δημοτικὰς ἐκλογὰς τῆς 15-4-1951 ἀνεδείχθη διὰ ψηφοφορίας τοῦ Δημαρχιαρειακοῦ Σώματος Δήμαρχος ὁ Συνταξιούχος Δημοδιδάσκαλος Σπυρίδων Κων. Ἀναγνώστου ὑπηρετήσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 2-6-1954 ὅτε καὶ παρητήθη. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Δημαρχίας του εἰργάσθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν δημοτῶν καὶ τὴν ἐξυγίανσιν τῶν οικονομικῶν τοῦ Δήμου, ἐξετελέσθησαν δὲ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του καὶ ἀρκετὰ μικρὰ κοινωφελῆ ἔργα ἀνάλογα μὲ τὰς οικονομικὰς δυνατότητας τοῦ Δήμου.

Ἀπὸ τῆς 3-6-1954 ἐξελέγη Δήμαρχος ὁ Ἀριστείδης Τρ. Ἀργυρόπουλος μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1954, ἐπανεκλεγείς ἐν συνεχείᾳ ὡς Δήμαρχος καὶ κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς τῶν ἐτῶν 1954 καὶ 1959. Ὁ Ἀριστείδης Τρ. Ἀργυρόπουλος τυγχάνει γόνου παλαιᾶς ἱστορικῆς καὶ πολιτικῆς οἰκογενείας τοῦ τόπου μας ἐχούσης πολυσχιδῆ κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν δρᾶσιν. Οὗτος ὑπῆρξε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ Δήμαρχος τῶν ἔργων.

Μὲ τὴν ἀξιεπαινον συμπάραστασιν ἀπάντων τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων ἀνεξαρτήτως πολιτικῆς τοποθετήσεως εἰργάσθη ἀθορύβως καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1954 καὶ μέχρι σήμερον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν

τῶν δημοτῶν καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀξιολόγων ἔργων κοινῆς ὠφελείας ἐν τῷ Δήμῳ ὡς εἰς τὴν ὑδρευσιν τῆς πόλεως καὶ τῶν συνοικισμῶν τοῦ Δήμου, τὴν διάνοξιν διαφόρων ὁδῶν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως εἰς τὴν κατασκευὴν κρασπεδορείθρων καὶ ἀσφαλτόστρωσιν πολλῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, εἰς τὸν ἠλεκτροφωτισμὸν τῆς κεντρικῆς πλατείας διὰ συγχρόνων φωτιστικῶν σωμάτων, εἰς τὴν ἴδρυσιν Δημοτικῆς Φιλαρμονικῆς καὶ Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς Πρόεδρος δὲ τοῦ Τοπικοῦ Προσκοπισμοῦ καὶ τοῦ Παραρτήματος ΠΙΚΠΑ Ἄλμυροῦ ἐπέτυχε τὴν ἀνέγερσιν ἐν τῇ πόλει ἐντευκτηρίου τῶν προσκόπων καὶ κτιρίου τοῦ Παραρτήματος ΠΙΚΠΑ εἰς ὃ στεγάζονται αἱ ὑπηρεσίαι τούτου καὶ ὁ Μόνιμος Σταθμὸς Βρεφῶν καὶ Ἐπιτόκων ὡς καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ 6^{ου} Κινητοῦ Ἰατρείου τοῦ ΠΙΚΠΑ.

Ὅλα τ' ἀνωτέρω ἐκτελεσθέντα ἔργα καὶ πλείστα ἄλλα δευτερευούσης σημασίας ἐξετελέσθησαν ἐπὶ Δημαρχίας του συνδέσαντα ἀρρήκτως τὸ ὄνομά του μὲ τὴν πόλιν.

Ἦδη τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἀπὸ τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1959 τὸ ἀποτελοῦν οἱ:

- 1) Ἀριστείδης Τρ. Ἀργυρόπουλος, Δήμαρχος.
- 2) Παπαγιώτης Ἀντώνιος Πρόεδρος Δημ. Συμβουλίου.
- 3) Φυτιλῆς Ἀντώνιος Ἠλ. Ἀντιπρόεδρος Δημ. Συμβουλίου.
- 4) Ριζόπουλος Δημήτριος Εὐστ. Δημαρχιακὴ Ἐπιτροπὴ.
- 5) Μπέσσας Γεώργιος Νικ. Δημαρχιακὴ Ἐπιτροπὴ.
- 6) Δαμιανὸς Κων(νος) Σιδ. Δημ. Σύμβουλος
- 7) Χατζηαναγνώστου Στέργιος Νικ. »
- 8) Σιούτης Νικόλαος Θεμ. »
- 9) Δεληνικόπουλος Ἀθανάσιος Χαρ. »
- 10) Κοντογεωργάκης Βασίλειος Χρ. »
- 11) Μπέης Βασίλειος Ἠλ. »
- 12) Παπαθανασίου Νικόλαος Μιχ. »
- 13) Ἀγραφιῶτης Δημήτριος Γρ. »
- 14) Πολῦζος Γεώργιος Νικ. »
- 15) Μάμαλης Γεώργιος »
- 16) Παπαευαγγέλου Εὐάγγελος »

ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ

Ἡ διαλυθεῖσα συνεπείᾳ τοῦ πολέμου τοῦ 1912 Φιλαρμονικὴ ἐπανασυνεστήθη ἐν ἔτει 1937, ὑπὸ συσταθέντος Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐνωσις Φιλομούσων Ἄλμυροῦ». Ἐλειτούργησε μέχρι τοῦ ἔτους 1940, ὅποτε διελύθη λόγω τοῦ πολέμου καὶ τῆς ξενικῆς κατοχῆς. Ἐπανασυνεστήθη ὑπὸ τοῦ ἀνασυσταθέντος ὡς ἄνω σωματείου ἐν ἔτει 1955 λειτουργήσασα μέχρι τοῦ Αὐγούστου 1958 ὅτε καὶ ἔπαυσε λειτουργοῦσα ἐλλείψει πόρων. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1959 ἤρχισε νὰ ἀναδιοργανοῦται παρὰ τοῦ Δήμου ὅστις ἐπρομηθεύθη καινούργη ἐξ Ἰταλίας μουσικὰ ὄργανα καὶ ἀπετέλεσε Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Δήμου, δημοσιευθέντος τοῦ σχετικοῦ Β.Δ)τος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 183 ΦΕΚ τῆς 6-3-1960. Ἦδη λειτουργεῖ πλήρως ἀποτελουμένη ἐκ 32 ὀργάνων. Ἐχει Μουσικοδιδάσκαλον μὲ πλείστους μαθητὰς καλῶς καταρτισμένους καὶ πειθαρχημένους ἐνδεδυμένους δὲ μὲ ὁμοιομόρφους ὠραίας στολᾶς.

Διοικεῖται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἀριστείδου Τρ. Ἀργυροπούλου ὡς Προέδρου, τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων Βασιλείου Χρ. Κοντογεωργάκη καὶ Δημητρίου Γρ. Ἀγραφιῶτη καὶ τῶν φιλομούσων συμπολιτῶν Χρήστου Εὐστ. Ριζοπούλου καὶ Κων(νου) Εὐστ. Γεωργαῖ. Λαμβάνει μέρος εἰς ὅλας τὰς Ἑθνικὰς εορτὰς καὶ εορταστικὰς τοπικὰς ἐκδηλώσεις κατὰ δὲ τὰ ἀπογεύματα τῶν Κυριακῶν τῆς ἀνοιξέως καὶ τοῦ θέρους παιανίζει εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν κατοίκων.

ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Κατ' ἔτος καὶ κατὰ μῆνα Μάϊον τελοῦνται ἀθλητικοὶ ἀγῶνες (Τὰ Κρόκια) διοργανούμενοι ὑπὸ τοῦ Γυμναστικοῦ

Κοπάδι στο θεσσαλικό κάμπο.

Συλλόγου Ἀλμυροῦ με πλουσίαν συμμετοχὴν ἀθλητῶν τοῦ στίβου ἐξ Ἀθηνῶν, Βόλου, Λαρίσης, Ἰωαννίνων, Τρικάλων, Κατερίνης καὶ ἀλλαχόθεν.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι τελοῦνται εἰς τὸ Γυμναστήριον Ἀλμυροῦ, ἀνεγερθὲν δαπάναις τοῦ ἀειμνήστου Τριανταφύλλου Ἀργυροπούλου ἐπὶ ἐκτάσεως παραχωρηθείσης ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀλμυροῦ. Ἐτελέσθησαν μάλιστα καὶ τὰ «Ἀργυροπούλεια» πρὸς τιμὴν τοῦ ἀειμνήστου δωρητοῦ.

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ — ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Ἐν τῇ πόλει μας ἡ ἀπὸ τοῦ 1896 ἰδρυθεῖσα καὶ νῦν ὑφισταμένη Φιλάρχαιος Ἑταιρεία «ΟΘΡΥΣ» ἐξακολουθεῖ τὸν ἀπὸ τοῦ ἰδρυτικοῦ της καταστατικοῦ ὀριζόμενον σκοπὸν της: «Τὴν πάσῃ προσπάθειά ἀνεύρεσιν, συγκέντρωσιν καὶ τὴν ἐν γένει διαφύλαξιν τῶν τῆδε κακεῖσε ἐναποκειμένων ἀρχαιολογικῶν λειψάνων τῆς πατρίδος ἡμῶν γῆς». Ἐπίσης δὲ ἡ Φιλάρχαιος Ἑταιρεία ἕνα τῶν πρωτευόντων σκοπῶν της ἔθετο καὶ τὴν ἐν καιρῷ ἀνέγερσιν ἰδιοῦ κτιρίου Μουσείου, ἐν ᾧ ν' ἀποτίθενται συγκεντρούμενα ὡς ἀνωτέρω τὰ ἀνευρισκόμενα ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ὅπου θέλει εἶσθαι οἰονεὶ τουριστικὸν κέντρον ἐν τῇ πόλει ἡμῶν. Ὄντως δὲ ἡ Φιλάρχαιος Ἑταιρεία πρωτοστατοῦντος τοῦ ἰδρυτοῦ της ἀειμνήστου Νικολ. Γιαννοπούλου κατῳρθώσε διὰ ποικίλων ἐνεργειῶν της δι' εἰσφορῶν τῶν Κοινοτήτων Ἀλμυροῦ κλπ. ὡς καὶ δι' εἰσφορῶν κατοίκων τῆς πόλεως νὰ θέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1910. Βραδύτερον συνεχίζουσα τὰς προσπάθειάς της ἐντατικῶς ἐπέτυχεν ὥστε δι' ἄλλων εἰσφορῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Παιδείας νὰ ἀποπερατωθῇ ἡ δόμησις τοῦ Μουσείου καὶ ἡ πλήρης αὐτοῦ στέγασις καὶ ἡ ἀποπεράτωσις. Οὕτω δὲ ἐπληρώθη ὁ εἰς τῶν κυριωτέρων σκοπῶν τῆς Φιλ. Ἑταιρείας ἡ ἀνέγερσις λαμπροῦ κτιρίου τοῦ Μουσείου ἐν ᾧ πλέον ἦτο δυνατὴ ἡ συγκέντρωσις καὶ διαφύλαξις παντὸς εὐρισκομένου ἀρχαιολογικοῦ λειψάνου ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν π.χ. εἴτε μαρμαρίνου εἴτε πηλίνου. Κατὰ δὲ τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς παρὰ τῶν Wace καὶ Thomson εἰς θέσιν Κεφάλωσις — Ἀρχαία Ἄλος — ὡς καὶ εἰς θέσιν Ζερέλια εὐρέθησαν πλεῖστοι ὄσαι ἀρχαιοτήτες π.χ. ξίφη ἐν τάφοις καὶ διάφορα εἰδῶλια, ἅτινα καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐν τῷ Μουσείῳ ἐν ἰδίαις προθήκαις. Τὸ Μοῦσεῖον οὕτω κατέστη μετὰ τὰς συμπληρωματικὰς του ἐπισκευὰς ἐν λαμπρὸν κτίριον κοσμοῦν τὴν πόλιν μας εἰς ἐμφάνισιν καὶ θὰ διαμένῃ ὡς ἐν φωτεινῶν σημείων εἰς αἰωνίαν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου καὶ διαπρεποῦς ἐπιμελητοῦ ἀρχαιοτήτου Νικ. Γιαννοπούλου εἰς ὃν καὶ ὀφείλεται κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ἡ ἰδρυσις τοῦ Μουσείου ἡμῶν.

Ἐχομεν δὲ δι' ἐλπίδος, ὅτι ἡ Φιλάρχαιος Ἑταιρεία θέλει ἐξακολουθήσει μετὰ τὸν αὐτὸν ζῆλον τὴν δρᾶσιν της καὶ μελλοντικῶς συμφώνως τῷ Καταστατικῷ της ὥστε νὰ

πλουτισθῇ τὸ Μοῦσεῖον καὶ μετὰ τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα διὰ νέων γενησομένων ἀνασκαφῶν εἰς ἄλλων ἐνδεικνυμένων ἀρχαιολογικῶν χώρων μὴ ἐρευνηθέντας εἰσέτι π.χ. εἰς Ἴτωνον εἰς Φθιώτιδα Θήβας, εἰς Φυλάκην κλπ. καὶ οὕτω καταστῇ τὸ Μοῦσεῖον ἡμῶν κέντρον Τουρισμοῦ ἀξιόλογον.

ΙΤΩΝΟΣ

Διὰ τὴν θέσιν τῆς πόλεως «Ἴτωνος» ἐγένοντο ἐρευνᾶν παρὰ τοῦ Ἐπιμελητοῦ Ἀρχαιοτήτων ἀειμνήστου Νικ. Γιαννοπούλου. Αὕτη δὲ ἡ Ἴτωνος ἔκειτο κατὰ Στραβ. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Κουαρίου καὶ εἰς ἀπόστασιν 60 σταδίων δυτικῶς τῆς πόλεως Ἄλου καὶ ἐν πλουσιωτάτῃ χώρᾳ διὰ βοσκὴν «μήτηρ μῆλων (προβάτων)» ὡς ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάς Β' 697), ἦτο δὲ περιφημὸς διὰ τὸν παρ' αὐτῇ Ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἴτωνίας, (Παυσ. 13, 2 1X34, 1) ἧς ἡ λατρεία ἦτο διαδεδομένη καθ' ἅπασαν τὴν Θεσσαλίαν, ἐτελεῖτο δὲ καὶ μεγάλη ἐορτὴ τὰ «Ἴτώνια» πρὸς τιμὴν τῆς Ἴτωνίδος Ἀθηνᾶς καὶ νομίσματα δὲ θεσσαλικά εὐρέθησαν (196-146 π.Χ.) καὶ μὴν Ἴτώνιος ὀνομάζετο. Ἐπὶ πολλῶν δὲ ἀργυρῶν θεσσαλικῶν νομισμάτων ἀπεικονίζεται ἡ Ἀθηνᾶ Ἴτωνία μετὰ τοῦ Διὸς ἢ Ἀπόλλωνος (Σβορώνου Ἱστορία Νομισμάτων τόμος Α' σελ. 390).

Τοῦ ἱεροῦ τούτου τῆς Ἴτωνίας Ἀθηνᾶς μνημονεῖ ἐν ἀρχῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος ἐπικαλούμενος «τὴν Ἴτωνίδα Ἀθηνᾶν».

Εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο ὁ Πύρρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἀνέθηκε μετὰ τὴν μεγάλην νίκην του κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τοῦ υἱοῦ του Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα τῶν λαφύρων του ἐπιγράψας τότε τὸ Ἐλεγείον. (Στραβ. 9, 435).

«Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἴτωνίδι δῶρον Ἀθηνᾶ Πύρρος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασε Γαλατῶν Πάντα τοῦ Ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν· οὐ μέγα θαῦμα Αἰχμηταὶ καὶ νῦν καὶ πάρος Αἰακίδα». (Πλουτάρχου Βίος Πύρρου)

Κατὰ δὲ τὸν Πολύβιον (βιβλίον Δ' Συμ. Πολιτ.) τὸ ἱερόν τοῦτο ἐσυλήθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ' ἐλαύνοντος διὰ τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν καὶ Ἀχαΐαν.

Μέχρι τῆς σήμερον κατέστη δυστυχῶς δυσεπίλυτον πρόβλημα ἡ ὀριστικὴ θέσις τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης πόλεως τῆς Ἴτωνου. Κατὰ τὸν Ν. Γεωργιάδην (Βιβλ. Θεσσαλία Γεωργιάδου, Τόμος Α' σελίς 219) ἔκειτο πιθανῶς εἰς τὴν θέσιν τὴν καλουμένην σήμερον παρὰ τῶν γειτονικῶν χωρικῶν «Μάρμαρα» πλησίον τοῦ σημερινοῦ χωρίου Ἰντζέκ (Νεοχωράκι) δύο (2) ὄρας Μ.Δ. τοῦ χωρίου αὐτοῦ, ἐνθα καὶ παρατηροῦνται ἐρείπια ναοῦ μαρμάρου ἴσως τὸ κρηπίδωμα τοῦ ναοῦ μετὰ διαστάσεις: 12,50 μΧ5,10 μ. Ἐν τῇ θέσει δὲ ταύτῃ ἐγένοντο καὶ ἀνασκαφαὶ (Ἰούνιος 1901) καὶ ἀνευρέθησαν κοσμήματα γυναικεῖα διάφορα: χαλκᾶ, ὑάλινα, ὄστεινα καὶ λίθινα. Ἐπίσης δὲ δι' ἄλλων ἀνασκαφῶν εὐρέθησαν καὶ συντρίμματα μετοπῶν καὶ κιονοκράνων (Φθιωτικὰ Ν. Γιαννοπούλου-Σελίς 36-37).

Πρὸς τὰς ἀπόψεις αὐτὰς τοῦ Ν. Γεωργιάδου φαίνεται ἀποκλίνουσαι καὶ αἱ γνώμαι τοῦ Νικ. Γιαννοπούλου ὅστις ἰσχυρίζεται ὡς καὶ ἄλλοι ἀρχαιολογοῦντες ὅτι ἂν τὰ διατηρούμενα λείψανα τειχῶν-ἐλάχιστα δυστυχῶς — τῶν χωρίων Ἰντζέκ καὶ Γιντζελί θεωρηθοῦν ὡς τεῖχη τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἴτωνου, τότε ἀσφαλῶς καὶ τὰ ἐρείπια — Μάρμαρα — θέλουσιν θεωρηθῆναι ὡς κρηπίδωμα τοῦ ὡς ἀνωτέρω λαμπροτάτου τούτου ναοῦ τῆς Ἰωνίδος Ἀθηνᾶς, ὅποτε ἀναμφιβόλως ἡ θέσις αὕτη θέλει καταστῇ ἐν ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα ἀρχαιολογικὰ κέντρα τῆς χώρας.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ πόλις τοῦ Ἀλμυροῦ κέκτηται ὀκτατάξιον Γυμνάσιον, δύο ἑξατάξια δημοτικὰ σχολεῖα καὶ ἐν διτάξιον Δημοτι-

κόν. Ἐπίσης ἀπό τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1961 λειτουργεῖ ἐν Ἄλμυρῳ ἰδιωτικὸν Λύκειον ὑπὸ τὴν ὄνομασίαν «Λύκειον Ἄλμυροῦ» περιλαμβάνον Νηπιαγωγεῖον καὶ τὰς τέσσαρας πρώτας γυμνασιακὰς τάξεις.

Τὸ Γυμνάσιον καὶ τὰ δύο ἐξατάξια δημοτικὰ στεγάζονται εἰς ὑγιεινὰ Δημόσια διδασκῆρια, τὸ διτάξιον εἰς παράπηγμα ξύλινον καὶ τὸ Λύκειον εἰς κατάλληλον ἐπ' ἐνοικίῳ οἴκημα.

Δημοτικὰ σχολεῖα λειτουργοῦν ἐπίσης εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας, στεγαζόμενα εἰς ὑγιεινὰ δημόσια διδασκῆρια.

Γυμνάσιον Ἄλμυροῦ

Κατὰ σειρὰν ὑπηρετήσαντες Γυμνασιάρχαι Ἰωάννης Παπαϊωάννου, Κων)νος Ξενοῦλης, Θεόδωρος Γεωργιάδης, Δημήτριος Ἐκκλησιάρχης, Βελισσάριος Βελισσαρίου καὶ Χριστόδουλος Κων. Σαρόπουλος.

Τὸ νῦν ὑπηρετοῦν διδασκτικὸν προσωπικὸν

Γυμνασιάρχης

Χριστόδουλος Κων. Σαρόπουλος, Φιλολόγος-Παιδαγωγός.

Ἵποδιευθυντής

Δημήτριος Γεωργ. Σέκκας, Φιλολόγος-Συγγραφεύς.

Καθηγηταί

Λάμπρος Σερ. Παπαποστόλου, Καθηγητὴς Σωματικῆς Ἀγωγῆς.

Ἑλένη Βασ. Φυτιλῆ, Φιλολόγος.

Βύρων Εὐστρ. Βουγιούκας, Φιλολόγος.

Θεοφάνης Νικ. Γκάγκαρης, Μαθηματικός.

Κων)νος Γ. Παπαδημητρίου, Μαθηματικός.

Δημήτριος Γ. Κατσίκης, Θεολόγος.

Θεόδωρος Π. Μιχαλακόπουλος, Θεολόγος-Φιλολόγος.

Μαθηταί 233 — Μαθήτριαι 190

Λύκειον Ἄλμυροῦ

Ἰδιωτικόν. Ἔτος ἰδρύσεως 1961

Τὸ νῦν ὑπηρετοῦν διδασκτικὸν προσωπικὸν

Λυκειάρχης

Μοσχίδης Ἐλευθέριος, Μαθηματικός.

Καθηγηταί Μόνιμοι

Πανέρης Ἰωάννης, Φιλολόγος.

Οἰκονόμου Νικόλαος, Θεολόγος.

Πιάνα Μαρία, Ἀγγλικῶν.

Γεράσης Ἐμμανουήλ, Ὡδικῆς

Χρυσόπουλος Κων)νος, Σωμ. Ἀγωγῆς.

Σιάνου Ἄννα, Οἰκιακῆς Οἰκονομίας.

Καθηγηταί Δημοσίου, ἐπικουρικοί

Βουγιούκας Βύρων, Φιλολόγος.

Γκάγκαρης Θεοφάνης, Μαθηματικός.

Κατσίκης Δημήτριος, Θεολόγος.

Παπαποστόλου Λάμπρος, Γυμναστής.

Ζαχαρόπουλος Ἰωάννης, Φυσικός.

Μαθηταί 88, Μαθήτριαι 34

1^{ον} Δημοτικὸν Σχολεῖον Ἄλμυροῦ

Κατὰ σειρὰν ὑπηρετήσαντες Διευθυνταί

Δημητρεῖλος Πανσανίας, Κατζούκης Ἰωάννης, Τακόπουλος Νικόλαος, Κούρμπας Ἰωάννης, Τακόπουλος Μιλτιάδης, Δεληνικόπουλος Γεώργιος.

Τὸ νῦν ὑπηρετοῦν διδασκτικὸν προσωπικὸν

Διευθυντής

Τακόπουλος Μιλτιάδης τοῦ Δημ.

Διδάσκαλοι

Δεληνικόπουλος Γεώργιος Χαρ., Τσικρικῆς Ἰωάννης Βασ., Λούπου Μαρία Χρ., Φορούλη Αἰκατερίνη Χριστοφ., Βελάνη Χριστίνα Δημ.

Μαθηταί 126 — Μαθήτριαι 105

2^{ον} Δημοτικὸν Σχολεῖον Ἄλμυροῦ

Προϋπηρετήσας Διευθυντῆς

Ἀναγνώστου Χρῆστος Χαραλ.

Τὸ νῦν ὑπηρετοῦν διδασκτικὸν προσωπικὸν

Διευθυντής

Καράγγελος Δημήτριος Μιλ.

Διδάσκαλοι

Κεχαγιάς Δημήτριος, Κωστόπουλος Κων)νος, Κωνσταντόρα Εὐμορφία, Παπαγιανίτση Ἑλένη, Σαπεροπούλου Ἀθηνᾶ.

Μαθηταί 125 — Μαθήτριαι 138

3^{ον} Δημοτικὸν Σχολεῖον Ἄλμυροῦ

Διευθυντής

Φορούλης Νικόλαος Χριστ.

Διδασκάλισσα

Κακασῆ Πολυξένη Εὐστ.

Μαθηταί 48 — Μαθήτριαι 52

ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ἐν Ἄλμυρῳ ὑπάρχουσι τὰ ἑξῆς Σωματεῖα:

- 1) Φιλάρχαιος Ἐταιρεία «ΟΘΡΥΣ» ἰδρυθεῖσα τῷ 1896.
- 2) Γυμναστικός Σύλλογος.
- 3) Ἐνωσις Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν Ἐπαρχίας Ἄλμυροῦ.
- 4) Γεωργικὸς Πιστωτικὸς Συν)σμός.
- 5) Ἐμπορικὸς Σύλλογος.
- 6) Ἐνωσις Ἐπαγγελματοβιοτεχνῶν Ἐπαρχίας Ἄλμυροῦ.
- 7) Ἐνωσις Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων Πολέμου Ἐπαρχίας Ἄλμυροῦ.
- 8) Ἐνωσις Πρακτικῶν Μηχανικῶν Ἐπαρχίας Ἄλμυροῦ.
- 9) Σύλλογος ἰδιοκτητῶν Θεριζαλωνιστικῶν Μηχανῶν Ἐπαρχίας Ἄλμυροῦ.
- 10) Σύλλογος Πολυτέκνων γονέων.
- 11) Κυνηγετικὸς Ὅμιλος.
- 12) Σύλλογος Καραγωγέων.
- 13) Σύλλογος Καφεπωλῶν.
- 14) Περιγηγητικὴ Λέσχη.
- 15) Χριστιανικὴ Ἐνωσις ἐργαζομένων νέων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὴν μεγαλύτεραν δρᾶσιν παρουσιάζουσα ἡ Ἐνωσις Γεωργικῶν Συν)σμῶν, ὁ Γεωργικὸς Συν)σμός, ὁ Γυμναστικὸς Σύλλογος, ἡ Χριστιανικὴ Ἐνωσις ἐργαζομένων νέων, ἡ Περιγηγητικὴ Λέσχη, ἡ Φιλάρχαιος Ἐταιρεία κλπ.

Ὡσαύτως ἐν ἔτει 1952 συνεστήθη κοινωφελὲς ἴδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μορφωτικὴ Σχολὴ Νεανίδων Στεργίου Γ. Στεργίου» ἰδρυθέντος ὑπὸ τῆς Χρυσούλας χήρας Στεργίου Γ. Στεργίου τὸ γένος Πάντου Τέζα σκοποῦντος τὴν περίθαλψιν, μόρφωσιν καὶ Χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν μετ' ἔθνοπρεποῦς ἀνατροφῆς ὡς καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀποκατάστασιν ἀνηλίκων ὄρφανῶν νεανίδων καταγομένων πρὸ παντὸς ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἄλμυροῦ συντηρουμένου ἐκ τῶν εἰσοδημάτων 400 στρεμμάτων καλλιεργησίμων γαιῶν δωρηθέντων ὑπὸ τῆς Χρυσούλας Χήρας Στεργίου Γ. Στεργίου καὶ ἐξ ἐπιχορηγήσεων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος ὅστις καὶ τυγχάνει Πρόεδρος τοῦ ἰδρύματος. Τὸ ἐν λόγῳ ἴδρυμα στεγάζεται εἰς κατάλληλον ὑγιεινὸν οἶκημα ἰδιοκτησίας τοῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς πόλεως «Ἐδαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» κειμένον εἰς τὸ προαύλιον τούτου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Διὰ τὴν σύνταξιν τῆς παρουσίας μελέτης εἰργάσθησαν οἱ κ.κ. Δημήτριος Γεωργ. Σέκκας, Ἵποδιευθυντῆς τοῦ Γυμνασίου Ἄλμυροῦ, Εὐστάθιος Ἄλ. Θεοδωρόπουλος συνταξιούχος Δημοτικὸς ὑπάλληλος, καὶ Χρῆστος Χαρ. Ἀναγνώστου συνταξιούχος Δημοδιδάσκαλος καὶ Πρόεδρος τῆς Φιλαρχαίου Ἐταιρείας «Ἡ Ὀθρυς».